

A Szegedi Törvényszék a ... ügyvéd (...) által képviselt **felperes neve...** szám alatti székhelyű **felperesnek** – a ... Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ... ügyvéd, ...) által képviselt **alperes neve...** szám alatti székhelyű **alperes** ellen – **ingó kiadása** iránt indított perében a **Szegedi Járásbíróság** 2016. szeptember 19. napján kelt 7.G.40.025/2016/20. számú ítélete ellen az alperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, hogy **15** nap alatt fizessen meg a felperesnek 121.100,- (Egyszázhuszonegyezer-egyszáz) Ft másodfokú eljárási költséget.

Köteles az alperes 305.000,- (Háromszázötezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam javára – külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A peres felek között 2009. szeptember 23-án ... számon egyedi lízingszerződés jött létre, amelynek tárgya egy ... típusú személygépjármű volt. A szerződésben mértékadó devizanemként a CHF-et tüntették fel, és „havi fix” konstrukcióban állapodtak meg. Rögzítették, hogy az egyedi lízingszerződésben nem szabályozott kérdésekre vonatkozó szerződéses kikötéseket a lízingbe adó lízing tevékenységére vonatkozó PLAGd/2009.08.03. számú Üzletszabályzat tartalmazza, amelyet lízingbe vevő az egyedi lízingszerződés 2. pontja szerint megismert, megértett, magára nézve kötelezőnek ismert el, illetőleg annak átvételét az egyedi lízingszerződés aláírásával nyugtázta.

Az Üzletszabályzat VII.5. pontja szerint a felmondás időpontjában a lízingbe vevő használati jogosultsága a lízingtárgyon megszűnik, és köteles azt haladéktalanul, rendeltetésszerű használatra alkalmas, tiszta állapotban, valamennyi tartozékával és okiratával együtt a lízingbe adó által megjelölt helyen a lízingbe adó képviselőjének átadni.

Az alperes a lízingszerződésből eredő fizetési kötelezettségének csak részben tett eleget, ezért a felperes 2013. április 10-én figyelmeztető levelet küldött részére, feltüntetve az addig lejárt tartozását, egyúttal felszólította annak megfizetésére. Az alperes a fizetési kötelezettségének továbbra sem tett eleget, ezért a felperes a lízingszerződést 2013. augusztus 12-én felmondta, és felszólította az alperest, hogy a felmondás következtében esedékessé vált tartozását fizesse meg, továbbá felhívta a lízingtárgy átadására is. A felmondás alperes részére történő szabályszerű kézbesítése 2013. augusztus 15-én megtörtént.

Az alperes a lízingtárgyat nem adta a felperes birtokába.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a lízingtárgy birtokba adására - annak indítókulcsaival, továbbá forgalmi okmányaival együtt - 3.813.000,- Ft értékben. Arra hivatkozott, hogy az alperes a lízingszerződést megszegte, ennek következtében a felperes a szerződést jogszerűen mondta fel, a szerződés megszűnésére tekintettel pedig az alperes a lízingtárgyat jogszerűen nem tarthatja birtokában, köteles azt kiadni.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérte.

A permegszüntetéssel összefüggésben kifejtett álláspontja szerint a keresetlevelet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 121.§ (1) bekezdés c) pontjában foglaltakra figyelemmel el kellett volna utasítani, mert nem állnak rendelkezésre a marasztalásra irányuló keresetet alátámasztó számszaki kimutatások.

Másodlagos ellenkérelme kapcsán arra hivatkozott, hogy a felperes a szerződés megszűnéséig tőle 8.346.342,- Ft lízingdíjon felül további összeget nem követelhetett volna, mivel a Kúria Gfv.VII.30.112/2015/5. számú közérdekű ítéletére figyelemmel az Üzletszabályzat VIII.4. pontja tisztességtelen. Kifogásként hivatkozott az Üzletszabályzat IV/1. e) pontjának tisztességtelenségére is, melyre figyelemmel álláspontja szerint a felperes nem lett volna jogosult a Hirdetmény szerinti költségeket azok felmerülése esetén kiterhelni. Miután szerződésszegést nem követett el, késedelemre alapított kamat megfizetése sem terheli.

Viszontkeresetet terjesztett elő a felmondás érvénytelenségének megállapítására, valamint a törzskönyv kiadására és a felperes javára a gépjármű nyilvántartásba bejegyzett opciós jog törlésére irányuló hozzájáruló nyilatkozat pótlására.

Arra hivatkozott, hogy a csatolt felmondásból nem állapítható meg, hogy mely szerződéses rendelkezést szegte meg és mekkora összegű hátraléka volt, amikor a felperes a teljes követelést lejárttá tette, ekként a felmondó nyilatkozat érvénytelen. Utalt arra is, hogy a jogosult nyilatkozási késedelem miatt a kötelezetti késedelem megállapítása a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:140.§ (2) bekezdése és a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 303.§ (3) bekezdése alapján is kizárt. Miután pedig a felperes nem jelölte meg a valós tartozás összegét és a szerződési feltételeket, jogosult nyilatkozási késedelme lejárt tartozás esetén is kizárja az ő fizetési késedelmét, a felmondás jogszerűségét és a marasztalási igény érvényesítését.

A törzskönyv kiadására irányuló igénye indokaként hivatkozott a Szegedi Ítéltábla jogerős ítéleteire és a Kúria Pfv.V.21.971/2016/5. számú ítéletében foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy a ... frsz-ú, megjelölt alvázszerű ... típusú gépjárművet és annak forgalmi okmányait 3.813.000,- Ft értékben 15 napon belül adja a felperes birtokába, és fizessen meg részére 470.900,- Ft perköltséget. A viszontkeresetet elutasította.

Az ítélet indokolása szerint elsődlegesen a per megszüntetésére irányuló kérelmet vizsgálta. Az alperes hivatkozása kapcsán kiemelte, hogy jelen per tárgya ingó kiadása. A felperes pénzbeli marasztalásra irányuló kereseti kérelmet nem terjesztett elő, az ingóság értékeként megjelölt összegre vonatkozó számszaki kimutatás csatolására pedig nem köteles. Megjegyezte, hogy a felperes a perbeli gépjármű forgalmi értékének igazolására csatolta az Eurotax szerinti teljes körű értékelését.

Az alperes nem vitatta az Üzletszabályzat VI/5. pontjában rögzítetteket, azaz: ha a lízingbe vevő használati jogosultsága a lízingtárgyon megszűnik, köteles azt haladéktalanul, valamennyi tartozékával és okiratával együtt a lízingbe adó képviselőjének átadni. Mivel a kereset tárgya ingó kiadása, amely igényét a felperes a szerződés megszűnését eredményező felmondására tekintettel terjesztette elő a felperes, ezért az elsőfokú bíróság a permegszüntetésére irányuló kérelmet követően a felmondás jogellenességének megállapítására irányuló viszontkeresetet vizsgálta.

Alaptalannak ítélte az alperes azon hivatkozását, mely szerint a felmondásból ne lenne megállapítható, hogy melyik szerződéses rendelkezést szegte meg és mekkora összegű hátraléka volt. A csatolt felmondás tartalmazza a szerződő ügyfél nevét és adatait, továbbá a szerződés számát és a gépjármű forgalmi rendszámát, amelyek alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a felmondás a perbeli szerződésre vonatkozott. Ugyancsak alaptalan az a hivatkozás, mely szerint a hátralékos összeg ne lenne megállapítható, mivel a felperes a felmondásban szerepeltette a felmondás időpontjáig esedékessé vált, meg nem fizetett tartozást, melynek összege 576.370,- Ft volt. Ebből 317.690,- Ft a tőke-, 141.025,- Ft árfolyamváltozás I. miatt, 6.600,- Ft az egyéb és 111.053,- Ft a kamattartozás.

Mindezekre figyelemmel a felmondás jogellenességének megállapítására irányuló viszontkeresetet az elsőfokú bíróság alaptalannak ítélte tekintve, hogy a felmondás beazonosítható és kellő pontossággal tartalmazza annak indokát. Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy a felmondást megelőzően a felperes 2013. április 10-én figyelmeztető levelet is küldött, amelyben a perbeli szerződés adatait feltüntetve megjelölte az akkor fennálló alperesi tartozás összegét.

A gépjármű törzskönyvének kiadására irányuló viszontkeresetet az elsőfokú bíróság azért találta alaptalannak, mert jelen esetben a felek - az alperes által hivatkozott ítéletekben foglaltakkal ellentétben - nem kölcsönszerződést, hanem pénzügyi lízingszerződést kötöttek. Az Üzletszabályzat I.1. pontja szerint a lízingbe vevő a szerződésben foglalt kötelezettségei maradéktalan teljesítésével, a futamidő lejártakor szerzi meg a dolog tulajdonjogát, és a III.6. pont értelmében a lízingbe adó akkor köteles részére kiadni a gépjármű törzskönyvét.

A perbeli szerződést a felperes a futamidő lejártát megelőzően, az alperes szerződésszegése miatt mondta fel, az alperes annak tulajdonjogát nem szerezte meg, ezért a törzskönyv kiadása iránti viszontkereset alaptalan.

Ezen túlmenően az alperes a törzskönyv kiadását arra hivatkozással is kérte, hogy a felperes azt az opciós jogát biztosító mellékkötelezettség alapján tartja birtokban. Ez a jogi indok is alaptalan, tekintve, hogy a felek között opciós szerződés nem jött létre, és ugyanezen okból alaptalan a jognyilatkozat pótlására irányuló viszontkereset is.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperesi keresetet annak figyelembevételével vizsgálta, hogy a szerződést jogszerűen mondta fel, ennek következtében a szerződés megszűnt, ezért az Üzletszabályzat VI/5. pontja szerint a felmondás időpontjában a lízingbe vevő használati jogosultsága is megszűnt.

Miután a felperes pénzbeli marasztalásra irányuló keresetet nem terjesztett elő, a per nem a felek közötti elszámolásra irányult, így álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak nem kellett vizsgálnia az elszámolást érintő üzletszabályzati pontok esetleges tisztességtelenségét. Megjegyezte, hogy a felmondás közlésekor az alperesnek 317.692,- Ft tőketartozása volt, amelyben sem kamat, sem egyéb költség, sem árfolyamváltozás nem szerepelt, azaz a felmondás időpontjában a kifogásolt üzletszabályzati rendelkezések tisztességtelensége esetén is tartozása állt volna fenn. Utalt arra, hogy az alperes maga is elismerte, hogy jelenleg is van fennálló fizetési kötelezettsége.

A felperes csatolta a gépjármű Eurotax szerinti teljes körű értékelését a gépjármű forgalmi értékének igazolására. Az alperes az értéket vitatta, ugyanakkor bírói felhívás ellenére e körben a szakértői bizonyítást nem indítványozott, ezért az elsőfokú bíróság a felperes által megjelölt és a fentiek szerint igazolt értéket elfogadta.

A vonatkozó jogszabályi rendelkezésekre hivatkozással indokolta a perköltség viselésére vonatkozó döntését.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen és iratellenesen állapította meg, hogy a felperes marasztalási kérelmet nem terjesztett elő, hiszen ingó kiadását kérte és ettől függetlenül 3.813.000,- Ft megfizetésére irányuló marasztalási igényt is előterjesztett, ami nyomon követhető a keresetmódosításai alapján. Ehhez kapcsolódóan hangsúlyozta, hogy a lízingtárgy ellenértékének igazolása a felperest terhelte, amelyre azonban az általa csatolt, Eurotax fejléccel ellátott számítógépes adatlap nem volt alkalmas, ezért az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az alperes terhére, hogy ebben a körben szakértői bizonyítást nem kért.

Változatlan álláspontja szerint a felperesi felmondás annak indokát nem tartalmazta, az elsőfokú bíróság pedig tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a felmondás érvénytelenségének megállapítására irányuló viszontkereset elbírálásakor ne kellene vizsgálni a vonatkozó üzletszabályzati pontok tisztességtelenségét.

Az elsőfokú ítélet rögzíti azt is, hogy a felmondás napjáig esedékessé vált, meg nem fizetett tartozás 576.370,- Ft volt. Ennek valóságtartalmát az alperes vitatta, kifejtve, hogy a felperes a felmondásig a lízingszerződésben rögzített 173.884,- Ft fix összegű lízingdíjnál többet nem számíthatott volna fel, tekintettel arra, hogy közérdekű ítéletében a Kúria is megállapította, hogy a fix törlesztőjű szerződéseknél a futamidő végét megelőzően nem lehet kiterhelni az árfolyam-különbözetet. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság nem is vizsgálta a felmondásban közölt lejárt tartozás összegét, és a tisztességtelen szerződési feltételek „kiesése” folytán felmerülő fizetési kötelezettségét, az ítélet megváltoztatása hiányában annak hatályon kívül helyezése indokolt.

Hivatkozott végül arra, hogy a felmondás azért is jogszerűtlen és érvénytelen, mert jogszabályok megkerülésére irányult. A jogszerű felmondásnak a perbeli esetben a szerződésen kellett volna alapulnia, és abban minden, a jogszabályokban a szerződésekre előírt feltételt rögzíteni kellett volna, mindezt pedig a felperes elmulasztotta vele közölni.

Miután a felperes nem jelölte meg valós tartozása összegét és a szerződési feltételeket, így nyilatkozat jogosulti késedelme még abban az esetben is kizárja az alperes fizetési késedelmét és a felmondás jogszerűségét, ha az alperesnek valóban lejárt tartozása állt volna fenn.

Mindezekre tekintettel az ingó kiadására irányuló marasztalási igény megalapozatlan.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Utalt arra, hogy a csatolt folyószámla egyeztető és tartozás-kimutatás egyértelműen igazolta, hogy az alperesnek mekkora összegű tartozása állt fenn, azon belül a felmondás közlésekor töketartozása 317.692,- Ft-ot tett ki, azaz a kifogásolt üzletszabályzati pontok tisztességtelensége esetén is tartozása állt volna fenn a felmondás időpontjában.

Miután a per tárgya ingó dolog kiadása volt, a tételes elszámolási kérdéseket nem, csupán azt kellett vizsgálni, hogy az alperesnek van-e érvényes jogcíme a perbeli gépjármű birtoklására, használatára.

A fellebbezés alaptalan.

A fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékok, adatok okszerű mérlegelése eredményeként helyesen állapította meg, arra alapított érdemi döntése is helytálló volt, a törvényszék e döntés részletesen kifejtett jogi indokaival is maradéktalanul egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit ezen jogi indokok megisméltése nélkül, azokra csupán visszautalva, a Pp. 253.§ (2) bekezdése és 254.§ (3) bekezdése alkalmazásával, helyes indokai alapján hagyta helyben.

A fellebbezés nem vezetett sikerre, ezért a törvényszék a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a pernyertes felperes jogi képviselőjével a fellebbezési eljárásban felmerült, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése és 4/A.§ (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltség megfizetésére.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 78.§ (1) bekezdésén és a bírósági eljárásban a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésén alapul.

Szeged, 2017. március 6.

Dr. Nagy Zsuzsanna s.k. Fogarasi Ferenc s.k. Krajkó Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró